

Клинок асасинки

КУПИТИ

Історія асасинки Селени Сардотін — це взірець войовничої зухвалості й непоступливості. Селена належить до мережі жорстоких найманих убивць, проте вчиться розрізняти в собі та людях істинну шляхетність і безпринципність.

Підступний наставник Аробінн Гемел відправляє Селену в самісіньке серце піратської території з важливою місією. Слава безстрашної асасинки мала б зіграти їй на руку, тим паче вона діє в товаристві такого самого досвідченого вбивці, а віднедавна й друга Сема Кортланда. Утім розкриваються нові обставини місії, що спонукає Селену на несподівані вчинки. Але де та межа, за якою закінчується вірність Гільдії асасинів і починається її власний шлях? На своїй шкурі Селена знає, що за прояви вільнодумства Аробінн карає нещадно.

У її арсеналі є тільки клинок, вроджена кмітливість і вбивчий талант до ризику. А це вже немало, щоб спробувати вирватися з ярма залежності, якщо Селена справді хоче відчувати владу над власним життям.

*А цю присвячую феноменальній міжнародній команді
Bloomsbury: дякую вам за втілення моїх мрій.*

*А також моїй лукавій і геніальній редакторці Маргарет:
дякую за те, що з першої сторінки вірила в Селену*

Частина перша

АСАСИНКА
Й ВАТАЖОК
ПІРАТІВ

Розділ перший

Селена Сардотін, сидючи в залі нарад Цитаделі асасинів, стомлено відкинулася на спинку стільця.

—Уже по четвертій ранку, — мовила вона, закидаючи одну голу ногу на другу під масивною стільницею і поправляючи складки червоної шовкової сукні. — Справа має бути важливою.

—Якби ти не читала до ранку, то, либонь, і не була б такою змученою, — огризнувся юнак, який сидів навпроти.

Селена нехтувала його, розглядаючи четвірку інших присутніх у цьому підземному приміщенні.

Усі четверо були чоловіки, і набагато старші за неї. Усі як один старанно уникали її прямого погляду. Остуда, геть не пов'язана із численними протягами в кімнаті, торкнулась її спини.

Селена вишколила обличчя до ідеально нейтрального виразу, роздивляючись плекані нігті. За цим довгим столом зібралося п'ятеро асасинів, включно з нею самою, — п'ятеро із сімох найдовіреніших компаньйонів Аробінна Гемела. Відтак справа була безсумнівно серйозною. Селена зрозуміла це від моменту, коли покоївка загроюкала в її двері, настирливо вимагаючи, щоб вона спускалась, не зволікаючи на вдягання. Коли викликав Аробінн, його не змушували чекати. На щастя, її нічне вбрання не поступалося вишуканістю повсякденному — і ціною також.

А проте, єдина з-поміж присутніх дівчина, на додачу ще й шістнадцятирічна, не могла не дбати про відповідність декольте. Власна врода була для Селени зброєю, яку дівчина звикла тримати нагостреною, але часом це бувало і її вразливістю.

Аробінн Гемел, ватажок асасинів, сидів на чолі столу, вогняне волосся виблискувало у світлі скляного канделябра. Він зирнув на Селену, нахмурих брови над сріблястими очима. Можна б списати все на безсонну ніч, утім Селена ладна заприсягтись, що її наставник незвично блідий. Від цього живіт скрутило від тривоги.

— Грегорі спіймали, — сказав нарешті Аробінн. Ось і пояснення, чому на зібранні бракує одного з учасників. — Його місія виявилась пасткою. Тепер його тримають у королівських темницях.

Селена видихнула через ніс. То заради цього її розбудили?

Вона тупнула м'якою туфелькою по мармуру підлоги й мовила:

— То прикінчи його.

Грегорі їй усе одно ніколи не подобався. У десять років Селена почастувала його коня пакунком цукерок, а Грегорі за те метнув кинджал їй у голову. Селена, звісно, впіймала той клинок і послала назад, назавжди перекресливши щоку Грегорі шрамом.

— *Прикінчити* Грегорі? — скинувся Сем, юнак, який сидів ліворуч від Аробінна, на місці, яке зазвичай відводилось Бенові, другому за старшинством в ієрархії після Аробінна.

Селена прекрасно знала думку Сема Кортланда про свою особу. Знала, відколи вони були ще дітьми, від моменту, коли Аробінн прийняв її і оголосив на загальне, що саме її, а не Сема віднині вважає своєю протеже й наступницею. Утім це анітрохи не заважало Семові робити їй капості на кожному кроці. І нині, у сімнадцять, на рік старший за неї, Сем досі не забув і не пробачив їй свого навіки другого місця.

Побачивши Сема на Беновому місці, Селена найжачилась. Бен його напевне задушить, коли повернеться. Або ж вона заощадить Бенові час і зусилля й любесенько зробить це сама.

Селена поглянула на Аробінна. Чому *він* не гримнув на Сема за те, що той уместився на Беновому місці? Аробіннове обличчя, досі вродливе, попри те що волосся вже присипало сивиною, залишалося незворушним. Селена ненавиділа цю непроникну маску, і найбільше через те, що контроль її власних рис (і вдачі) досі лишався тяжким завданнячком.

— Якщо Грегорі спіймали, — Селена, заправляючи за вухо пасемко довгого золотавого волосся, навмисне тягнула слова, — то протокол простий і зрозумілий: послати підмайстра підсипати щось йому в їжу. Нічого жорстокого, — додала вона, коли чоловіки в залі помітно напружились. — Рівно того й стільки, щоб він заговк раніше, ніж зможе заговорити.

А Ґрегорі, втрапивши до королівської катівні, справді міг заговорити. Більшості злочинців, які туди потрапляли, вже не судилося повернутися. Живими. Або принаймні у впізнаваному вигляді.

Розташування Цитаделі асасинів було старанно утаємничене — Селену й саму з дитинства вчили тримати його в секреті до останнього подиху. Та навіть якби вона видала цей секрет, ніхто ніколи не повірив би, що елегантний маєток на дуже респектабельній вулиці Ріфтголда слугує домом для найвправніших у світі вбивць. Де й шукати кращого сховку, як не посеред столиці?

— А що, як він уже заговорив? — з викликом поцікавився Сем.

— А якщо Ґрегорі вже заговорив, — відповіла вона, — то вбити всіх, хто його почув.

Карі Семові очі спалахнули, коли Селена подарувала йому ледь помітну усмішку, яка завжди його бісила. Потім вона розвернулася до Аробінна.

— Але для такого рішення тобі не треба було витягати нас усіх у цю залу. Ти вже віддав наказ, хіба ні?

Аробінн кивнув, стискаючи губи в нитку. Сем удавився запереченням і втупився поглядом у тріскотливий вогонь каміна. Полум'я висвітлило тонкі й елегантні риси Семового обличчя — обличчя, з яким, як чула Селена, юнак здатен був заробити чималі статки, якби пішов стопами своєї матері. Утім Семова мати незадовго до смерті вирішила залишити його з асасинами, не з куртизанками.

Запала тиша, проте коли Аробінн шумно вдихнув, у Селени заревіло у вухах. Щось було не так.

— Що ще? — запитала вона, подаючись уперед.

Решта асасинів понурила погляди, вивчаючи стіл. Хай там що сталося, вони вже про це знали. Але чому Аробінн не розповів їй першій?

Сріблясті Аробіннові очі набули сталевого блиску.

— Бена вбито.

Селена вчепилась у підлокітники свого стільця.

— *Що?*

Бен... Завжди усміхнений *Бен*, асасин, який тренував її не рідше за Аробінна. Бен, який колись збирав її розтрощену правицю. Бен, сьомий і

останній член внутрішнього кола довірених Аробінна. Йому й тридцяти не було. Селена мимохіть вишкірилась.

— У якому сенсі «вбито»?

Аробінн зміряв її поглядом, і на мить його обличчя видало смуток. Він усього на п'ять років старший за Бена, вони дорослішали пліч-о-пліч. Разом тренувались, і Бен усіляко сприяв тому, щоб друг став неперевершеним ватажком асасинів, який не має суперників і рівні, він був цілком задоволений своїм другим місцем після Аробінна. Селені аж забило дух.

— То мала бути місія Ґрегорі, — тихо промовив Аробінн. — Я не знаю, чому до неї долучився Бен. Чи хто їх зрадив. Тіло знайшли неподалік від замкових воріт.

— Його тіло в нас? — швидко спитала Селена.

Мусила його побачити востаннє — побачити, як він загинув, скільки ран знадобилось, щоб його вбити.

— Ні, — відповів Аробінн.

— Якого дідька ні? — Вона стискала й розтискала кулаки.

— Та там вартових і солдатів було як маку! — вибухнув Сем, і Селена стрімко розвернулась до юнака. — А як ми взагалі про це дізнались, як гадаєш?

То Аробінн виряджав *Сема* перевірити, чому відсутні Ґрегорі й Бен?

— Якби ми забрали тіло, — повів далі Сем, витримуючи її лютий погляд, — то привели б їх просто до Цитаделі.

— Ви асасини, — загарчала на нього дівчина. — Від вас якраз *очікують* хисту забрати те тіло без зайвих свідків.

— Була б ти там, вчинила б так само.

Селена скочила на рівні й відкинула стілець із такою силою, що той перекинувся.

— Була б я там, повбивала б їх усіх, аби повернути Бенове тіло додому!

Вона лягнула долонями об стільницю. Задзенькотіли келихи.

Сем теж підскочив, опутивши долоню на руків'я меча.

— Лишень погляньте на неї. Розкомандувалась так, ніби *ти* вже очолила Цитадель. Але зарано, Селено. — Він похитав головою. — Зарано.

— *Годі*, — гарикнув Аробінн, підводячись зі свого місця.

Селена й Сем не поворухнулись. Ніхто з асасинів не прохопився й словом, хоча руки на розмаїтті особистої зброї тримали вже геть усі. Селена на власні очі бачила бої в Цитаделі й знала, що за зброю присутні хапаються рівною мірою для того, аби стримати її і Сема від зайвого збитку, і для того, щоб убезпечити себе від обох.

— Я сказав *досить*.

Якби Сем ступив бодай крок до неї, якби витягнув меч бодай на волосину, то прихований у її вбранні кинджал любесенько закінчив би свій політ у його шиї.

Аробінн випередив обох. Схопив Сема за підборіддя рукою, змусивши юнака подивитись на себе.

— Опануй себе, хлопче, доки я тобі в цьому не допоміг, — стиха промовив він. — Задиратися з нею сьогодні — дурне заняття.

Селена стримала власну відповідь. Із Семом вона могла впоратись хоч зараз, хоч будь-якого іншого разу. Щодо бійки вона не мала сумнівів — і дотепер завжди перемагала Сема.

Але Сем випустив руків'я клинка з пальців. І за мить Аробінн відпустив Семове підборіддя. Відпустив, але не відступив. Сем, старанно не підводячи погляду, відійшов у дальній бік зали. Схрестив руки на грудях і прихилився до кам'яної стіни. Селена все ще могла його дістати... Один рух зап'ястка — і з його горла порсне кров.

— Селено, — мовив Аробінн, голос луною розкотився в загальній мовчанці.

Сьогодні пролилось достатньо крові, і вони найменше за все потребували смерті ще одного асасина.

Бен. Бен пішов у засвіти, і вона ніколи більше не пробіжить з ним коридорами Цитаделі. А він ніколи знову не обробить її рани прохолодними вправними руками, ніколи вже не розсмішить дотепним жартом чи непристойною історією.

— Селено, — знову застеріг Аробінн.

— З мене досить, — огризнулась вона. Крутнула шиєю, провела пальцями по волоссю. І попрямувала до дверей, але зупинилася на порозі. — Щоб ви

знали, — сказала вона присутнім, але дивилась при цьому тільки на Сема, -
я збираюся забрати Бенове тіло.

Сем скреготнув зубами, але велемудро не підвів погляду.

— Але вам, коли настане час, не варто сподіватися від мене такої шани.

Із цими словами вона розвернулась на п'ятах і піднялась спіральними
сходами до маєтку. Хвилин за п'ятнадцять, ніким не зупинена, Селена
вислизнула з парадної брами в досвітню тишу міських вулиць.

Рекомендована література

Корона опівночі. Книга 2

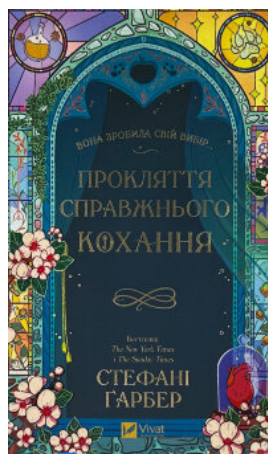
Трон зі скла. Книга 1

Спадкоємиця вогню. Книга 3

Королева тіней (Трон зі скла #4)

Прокляття справжнього кохання (Одного разу розбите серце #3)

Іменинниця

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ